

Vi har förtydligt hur vi behandlar personuppgifter och cookies.

Läs mer

Stäng

DAGENS NYHETER.

En utskrift från Dagens Nyheter, 2019-08-02 11:37
Artiklens ursprungsadress: <https://www.dn.se/nyheter/politik/den-leende-nationalismen/>

Politik

Den leende nationalismen

PUBLICERAD 2014-12-14

BILDSPEL ↗

Bild 1 av 5 Glada miner i SD: vikarierande partiledaren Mattias Karlsson och stjärnskottet Aron Emilsson.
Foto: Nicklas Thegerstrom

Minskad invandring är bara ett av flera medel för SD att nå sitt huvudmål: att stöpa om Sverige till ett mer nationalistiskt land.

Samer, kurder och judar kan få leva i Sverige - men de är inte svenskar, enligt SD:s partisekreterare Björn Söder.

Han vill betala invandrare för att lämna landet: ”Det skulle vara bra med ett repatrieringsbidrag.”

Läs senare

Att kring millennieskiftet försöka få tag på en sverigedemokrat var inte alltid lätt för en reporter. SD:arna ringde sällan tillbaka. När de väl svarade i telefon ville de ibland inte säga vad de hette.

– Är det här Sven Svensson, ordförande i SD:s lokalavdelning i Trelleköping?

– Kanske.

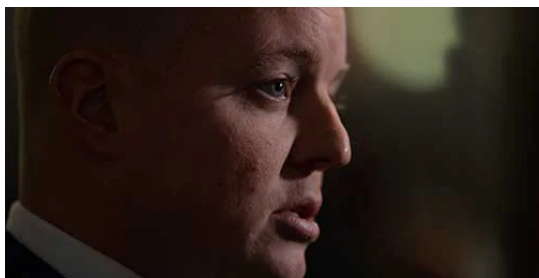
På SD-möten var minerna ofta sammanbitna. SD:are var inte sällan lite luggslitna, hemliga, på sin vakt mot omvärlden. Det fanns förklaringar. Sverigedemokrater blev ibland misshandlade och sparkade från sina jobb på grund av sin partitillhörighet. De ville inte berätta var partilokalen låg.

SD-bubblan var liten, och det verkade inte trevligt att vistas där inne. I valet 2002 fick partiet drygt en procent av rösterna.

Jag tänker på det här när jag en decemberlördag 2014 kommer till Västerås för att bevaka det största SD-mötet någonsin. 850 sverigedemokrater har samlats för att utbilda sig i partiets politik och fatta beslut om vilken landstings- och kommunpolitik som SD ska driva.

Aldrig förr har jag sett så många, så avspända och så glada sverigedemokrater. Samtliga Västeråshotell är fullbokade. Politiker och deras familjer syns överallt i stadens centrum, på restauranger, fik och barer.

Sorlet inne i Aros Congress Center är uppsluppet och förväntansfullt. Banderoller och affischer går i de varma färger som partiets PR-folk valt: rött, rosa, orange och lila. En discjockey spelar tralliga 70-talslåtar: "Mahna Mahna" från Mupparna och visselsången från Disneys tecknade Robin Hood-film. Det är musik som framkallar känslor av trygghet och glädje för många som växt upp på 60-, 70- och 80-talen – långt från den brötiga blågula vikingarock som på 1990-talet inspirerade flera av partiets toppar att bli nationalister.

Partisekreteraren Björn Söder talar om ett land byggt på "kärleken till det egna landet". Foto: Jonas Lindkvist.

SD-bubblan har blivit enormt mycket större. Och mindre bitter. Efter att vikarierande partiledaren Mattias Karlsson gått på offensiven och visat att SD har musklerna att fälla en regering är självförtroendet större än någonsin. Publiken jublar när Mattias Karlsson i talarstolen påminner om den senaste opinionsmätningen där SD får 17,7 procent av väljarstödet:

– Nu kan kampen om andraplatsen i svensk politik börja på allvar. Nu ritas vi om den politiska kartan!

Partiet lockar en annan sorts personer i dag: "folk som har något att förlora", som en SD-topp uttrycker det. De nya SD-politikerna är alltmer sällan skygga kufar som enbart umgås med partivänner – de kan vara utåtriktade medborgare som är förankrade i samhället.

Som Ängelholms färske SD-ordförande Johan Wifralius. Uppväxt i en akademisk vänstermiljö, en 44-åring som hängde

med sina föräldrar på demonstrationer mot kärnkraftverket i Barsebäck som barn.

– Jag är bilförsäljare och älskar att prata med folk, säger han, och börjar berätta om knattelaget i fotboll som han tränar.

Eller Aron Emilsson, ett av partiets unga stjärnskott som lyfts upp i toppen av Mattias Karlsson. Född 1990, riksdagsledamot och kulturpolitisk talesperson. Prydlig, artig, lugn och med en kandidatexamen i statsvetenskap och kulturvetenskap i bagaget. På mild västsvenska föreläser han om SD:s kulturpolitik för partivännerna.

– Vi har uppfattats som alltför enkelspåriga tidigare, säger han och talar om satsningar på kommunala musikskolor, om bibliotek och om gamla stationshus som borde K-märkas.

Det är lätt att se att SD:s yta och framtoning har förändrats. Men hur är det med innehållet, med kärnan?

Den som fortsätter att lyssna på Aron Emilsson upptäcker snart partiets särart. Kultur som är ”samhällsplittrande” och som verkar för ett mångkulturellt samhälle ska inte få skattepengar, säger han.

– Vi vill ta bort stöd till vuxenkultur som har politisk inriktning.

Samtidigt vill Aron Emilsson och SD själva politisera kulturen – i nationalistisk riktning. ”Kulturen ska binda samman Sveriges förflutna med nutiden, förvalta dess historia och arv samt stärka gemenskapen i samhället och den nationella identiteten”, skriver partiet.

– Ingen annan lyfter fram den antropologiska dimensionen i kulturen. Det handlar om vår identitet som folk. Vi drar ner anslag till samtidskultur och lägger mer pengar på kulturarvet, säger Aron Emilsson.

Entusiastiska sverigedemokrater på konferens i Västerås. Foto: Nicklas Thegerström.

Nationalismen blir ännu tydligare när partisekreteraren Björn Söder talar. Söder, numera andre vice talman i Sveriges riksdag, är rockstjärnepopulär bland SD-gräsrotterna.

Många har väntat länge utanför sal 204 för att knipa en av de 40 platserna till hans föreläsning ”Partiets ideologiska grund”. Arrangörerna tvingas öppna en lika stor sal bredvid, där ljudet från Björn Söders seminarium kan höras. Båda salarna fylls omedelbart.

– Träng er inte! utbrister en kvinna som köat förgäves.

– Jag kan berätta för dig sedan, tröstar en partivän.

2011 vidgade SD sin ideologiska etikett. Från att ha kallat sig ett nationalistiskt parti började man använda uttrycket ”ett socialkonservativt parti med nationalistisk grundsyn”.

– Vår ideologi vilar på fyra ben: Demokrati, nationalism, konservatism och social rättvisa, säger Björn Söder.

SD:s demokratisyn skiljer sig från övriga partiers, fortsätter han sitt föredrag.

– De väver in andra begrepp i demokratin. Är man mot ett mångkulturellt samhälle och mot en hög invandring så är man enligt deras definition antidemokrat. Det har ni säkert hört, att vi blir kallade antidemokrater.

Instämmanden från publiken:

– Mmm.

Demokrati betyder folkstyre, fortsätter Björn Söder.

– För att demokratin ska fungera krävs konsensus kring frågan om vilka som utgör folket. Då kommer vi in på nationalismen.

Björn Söder instruerar sina partivänner om vilka som tillhör det svenska folket – och vilka som inte gör det.

– Det är ju så att Sverige i dag inrymmer andra nationer. Vi har ju till exempel den samiska nationen. De är svenska medborgare, men tillhör den samiska nationen. Vi har också tornedalsfinnar och så vidare. Vi accepterar dem. Men om det blir för många nationer i nationalstaten – då kan det bli problem.

Andäktig tystnad. En mobilsignal hörs men Björn Söder låter sig inte störas. Han fortsätter berätta om SD:s vision: ett land byggt på ”kärleken till det egna landet”. Han citerar den tyske 1700-talsfilosofen Johann Gottfried Herder, som med sina tankar om en ”folksjäl” är en viktig inspiratör för SD:

– Herder sa: ”Det finns bara en klass i staten. Folket. Kungen och den enkle bonden tillhör båda denna klass.”

Det här är centralt för Sverigedemokraterna. Partiet vill komma bortom vänster och höger. Vi tar det bästa från båda sidor, brukar SD:are säga. I stället för höger-vänster-kamp tänker sig partiet en strid mellan ”värdekonservativa patrioter och kosmopolitiska kulturradikaler”, som Mattias Karlsson uttryckte det i våras i en flitigt citerad Facebookstatus.

En lokalpolitiker räcker upp handen.

– Begreppet nationalism är kontroversiellt och historiskt belastat. Varför är det så viktigt att hålla fast vid det?

Björn Söder svarar: man ska inte låta sina motståndare vinna.

– **Våra motståndare vill** solka ner begreppet nationalism. Det ska vi inte acceptera. Man ska komma ihåg att det var väldigt många inom vårt parti som tyckte att det var helt fel att vi började betona socialkonservatismen, att vi inte längre tydligt sa att vi är ett nationalistiskt parti.

Trygghet, harmoni och minskade konfliktytor är nyckelord i Björn Söders anförande. Han beskriver ett varmt, omtänksamt samhälle där människorna bryr sig om varandra eftersom de har samma ursprung.

När föreläsningen är slut strömmar åhörare fram. De vill trycka Björn Söders hand, ta en selfie med honom, berätta hur mycket de gillar att vara SD:are.

– **Kan man få ta ett kort?** undrar Incan Löfstedt, lokalpolitiker i Nynäshamn som beskriver sig som ”en väldigt konservativ lastbilschaufför”.

Foto: Magnus Hallgren.

Partisekreterarens humör är på topp. Fråga på, säger han när jag undrar om han hinner med en intervju.

Vem är det som inte får plats i SD:s vision av Sverige?

– Vi är för ett inkluderande samhälle, så alla som vill får plats. Vi har en öppen svenskhet som inkluderar även människor med rötter utomlands. Men man måste anpassa sig till det svenska och assimileras för att kunna bli svensk.

Måste man vara nationalist för att vara del av det Sverige du vill se?

– Absolut inte. Jag har säkert rätt mycket gemensamt med en liberal som är uppväxt i Sverige – även om vi har olika politisk uppfattning. Men vi har en samhörighet, vi firar samma högtider och har även en del grundvärderingar gemensamma, som tron på demokrati och på rättigheter för kvinnor. Därför kan vi ha en samhörighetskänsla.

De svenskar som har flera identiteter då? Du talar ju om att vi har människor från ”andra nationer” boende i Sverige.

– Ja. Det finns exempelvis människor som tillhör den samiska eller den judiska nationen i Sverige.

Kan man inte vara både jude och svensk, samtidigt?

– Jag tror att de flesta med judiskt ursprung som blivit svenskar lämnar sin judiska identitet. Men gör de inte det behöver inte det vara ett problem. Man måste skilja på medborgarskap och nationstillhörighet. De kan fortfarande vara svenska medborgare och leva i Sverige. Samer och judar har levt i Sverige under lång tid.

Komikern Soran Ismail brukar säga att han är 100 procent svensk och 100 procent kurd. Kan man inte

vara det?

– Jag tror inte att man kan det, att tillhöra två nationer på det sättet. Däremot kan ju kurder vara svenska medborgare. Problemet är om det blir för många i Sverige som tillhör andra nationer.

I somras delade du en artikel från SD-tidningen Samtiden på din Facebooksida. ”Svenskar i minoritet i Malmö”, löd rubriken. Samtiden skrev att personer med utländsk bakgrund - minst en utlandsfödd förälder - överstiger 50 procent av befolkningen i Malmö. Du skrev också så i ditt FB-inlägg: ”Svenskar nu i minoritet i Sveriges tredje största stad.” Menar du att alla med en utlandsfödd mamma eller pappa inte är svenskar?

– Var det inte att svenskar var i minoritet i åldersgruppen under 18 år?

Nej, jag tror inte det [jag kollar senare upp det: artikeln handlar om alla Malmöbor].

– Hur som helst lever det ju många i Malmö som inte är svenskar, som är representanter för andra nationer. Inte minst den arabiska nationen.

Vilket land är ”den arabiska nationen”?

– Nej, det finns ju inget land som heter så. Araber bor i flera stater. Det är ju annars önskvärt att staters geografiska gränser sammanfaller med folkets utbredning.

Det låter som hur Putin resonerar när han aktiverar de ryska minoriteterna i Ukraina, Estland och Lettland.

– Problemet där är ju att Sovjetunionen placerade stora ryska nationer i de baltiska staterna, att det var en strategi i övertagandet. Det är en imperialistisk, chauvinistisk nationalism som inte har något med SD:s ideologi att göra.

Om många Malmöbor inte är en del av den nationella gemenskap som du och ditt parti vill bygga – vad vill du göra med dem?

– De får anpassa sig och bli en del av den svenska nationen. Vi har en öppen svenskhet, en individ kan bli svensk oavsett bakgrund. Men det kräver att de assimileras. Och problemet med Malmö är att vi har tagit hit för många. Om det bor väldigt många från andra nationer tillsammans i Sverige så blir det utländska enklaver i Sverige.

När jag lyssnar på dig låter det som om alla som kommer från ett arabiskt land är likadana. Men de Malmöbor jag känner är väldigt olika sinsemellan, även de vars familj har sitt ursprung från samma land.

– Visst kan det vara så. Du och jag är också olika varandra. Men vissa grundläggande värdeelement förenar oss. Vi är båda uppvuxna i Sverige och det har format oss. Har man en annan kulturell bakgrund är det annat som förenar.

Malmö är mångkulturellt och en stor del av stadens identitet ligger i att det är en invandrarstad. De som

växer upp i Malmö i dag talar en annorlunda skånska än dem som växte upp här för några decennier sedan. Mer som Zlatan. De växer upp i en miljö där olika kulturer blandas med varandra. Är det dåligt?

– Jag tror att många av dem kommer att bli identitetslösa så småningom. De kommer att fråga: vilket land tillhör jag? Det blir ett identitetslöst samhälle. Och uppenbarligen är det problem i Malmö eftersom ekonomin är så usel. Resten av landet måste hålla Malmö under armarna i skatteutjämnningssystemet. Hade Malmö varit så himla bra hade inte problemen varit så stora och så uppenbara.

Du har ju skrivit om Malmö en gång i tiden, om just det här du berättar nu: att du upplevt brist på samhörighet och svenskhet. När du var på Malmöfestivalen.

Björn Söder skrattar stort.

– ”Sillamackan”? Ja, det var väl en lite patetisk text. Jag var inte så gammal och har väl förändrats och mognat sedan dess. Jag var väl mer radikal då. Man är ju ofta det som ung.

”Sillamackan” är en text som Björn Söder publicerade på sin blogg i slutet av 90-talet, när han var i 20-årsåldern. Den handlar om hur han en sommar dag åker tåg i Skåne, till Malmö. Han tittar ut på det skånska landskapet med bondgårdar som under en klarblå himmel ”såg ut som palats och tempel”. Björn Söder känner sig stolt: ”En stolthet över att vara svensk. Att ha blivit född svensk. Att ha förfäder som byggt upp Sverige.”

Framme i Malmö försämras Björn Söders humör. Han blir hungrig – men hittar bara ”utländsk mat” på festivalen. ”Latin food, tacos, busesca, falafel, indiska matspecialitéer, thailändska rätter, nigerianska specialitéer, kebab.” Han söker efter något annat. ”Jag hade satt mig för att om jag inte hittade något svenskt så fick min mage stå ut med att vara hungrig.”

Och plötsligt. Som ”ett litet ljus i den övrigt mörka omgivningen” så ser han en skylt: ”Sillamackor.” Överlycklig går han ”förbi alla vitlöksdoftande matstånd” och köper sin sillamacka. Men snart blir han åter dyster:

”Utanför McDonald’s hade mörka moln samlats. Av allt att döma var det nog en samlingsplats eller snarare ett tillhåll för hela världens olika folk, utom svenskar förstås. Var svenskarna tagit vägen vet jag inte och då vi passerade torget och gick in på en gågata stod det klart för mig att svenskarna hade flytt fältet. Överallt samlades stora svarta moln under det så annars klara stjärnrika himlavalvet. Toner från sydamerikansk och indisk musik blandades med språk från jordens alla hörn och känslan att man befann sig i ett land långt, långt härifrån steg inom en. Ingenstans fanns ett ljust moln att skymta. Överallt hängde det mörka moln.”

Björn Söder mår illa. ”Min mage höll på att vända sig ut och in och tårarna började leta sig ned för min kind”. Han skyndar till tåget för att komma bort från Malmö, från en kväll som gått från ”varm och ljus” till ”mörk och kall”.

När Björn Söder i Västerås påminns om ”Sillamackan” så tycker han att texten är pinsam.

Samtidigt uttrycker du ju – om än med ett melodramatiskt språk - det som du säger nu: att du inte känner samhörighet med personerna du ser i Malmö. Då undrar jag: varför kan du inte känna samhörighet med människor på stan om de ser ut att ha rötter i andra länder? Du vet ju inget om dem, bara hur de ser ut.

– Det handlar om hela rörelsemönstret, sättet att prata. De sociala koderna kan kännas främmande för mig.

Lite som när Mattias Karlsson sa att han inte såg Zlatan som svensk?

– Lite så. Men det var lustigt det där med Zlatan, att alla gick i taket för det. För vid samma tid, när Mattias svarade på den frågan, var det fullt av journalister och tyckare som sa hur härligt det var att han var så osvensk. Nu är det annorlunda. Zlatan är säkert svensk, om han känner sig som svensk. Det är en grundförutsättning.

Om Sverigedemokraterna haft all makt – vad hade ni gjort med en mångkulturell stad som Malmö?

– Först och främst hade man behöva tackla problemen utan att fylla på nya. Ett stopp för EBO (att asylsökande tillåts ordna sitt eget boende, red:s anm.) och ett flyktingstopp. Sedan skulle det vara bra med ett repatrieringsbidrag.

Att invandrare ska få betalt för att flytta tillbaka? Det föreslår SD i Malmö idag.

– Ja, och det är bra. Vi måste underlätta för dem som överväger att flytta tillbaka till hemlandet. Då får vi bättre förutsättningar att skapa ett samhälle med gemensam identitet.

Ett sådant bidrag pekar ju direkt ut invandrare som problem. Man säger: det är bättre att ni sticker härifrån. Hur ser du på det?

– Många av dem inser själva att vi inte kan ha så många invandrare i Sverige på så kort tid. Vi får allt fler medlemmar i SD med invandrarbakgrund. De håller med om det här.

Jag talar inte om SD-medlemmar nu, utan om andra som känner sig utpekade av er politik.

– Vi har så stora grupper som kommer till Sverige nu att vi måste sätta stopp. Och dessutom underlätta för folk som vill flytta hem. Vi måste ställa krav: vill ni bo här nu så ska ni in i det svenska samhället. Vi måste sluta att underlätta för folk att aldrig komma in i det svenska samhället, som att tillhandahålla myndighetsinformation på arabiska och liknande. Folk måste lära sig svenska.

Så kommunala broschyrer ska inte översättas till andra språk?

– Under en övergångsperiod kan det vara kvar. Man kan inte bara ta bort det direkt. Det får fasa ut, säger Björn Söder.

Foto: Per Groth/TT.

En dryg kilometer från konferenscentret bor historikern Fredrik Persson-Lahusen. Han har nyligen flyttat hem till sin uppväxtort Västerås från Berlin, där han varit verksam vid Humboldtuniversitetet. 2008 disputerade han vid Lunds universitet på en avhandling om skånsk identitet.

Fredrik Persson-Lahusen har i sin forskning specialiserat sig på nationalism och kollektiva identiteter. När han läst Björn Söders intervju svarar säger han:

– Det Björn Söder uttrycker här är en radikal och konsekvent nationalism. En kompromisslös syn på nationalitet och gemenskap. Det blir extremt tydligt hur annorlunda SD är från andra svenska riksdagspartier.

Visserligen, resonerar Fredrik Persson-Lahusen, säger Söder att var och en som är beredd att "assimileras" kan bli svensk.

– Samtidigt gör han genom hela intervjun klart hur svårt, för att inte säga omöjligt, det är för en arab eller jude att verkligen tillskansa sig svenskheten.

Hur syns det, menar du?

– Tydligast är det när han drar in dig i diskussionen. Han säger ungefär: Niklas Orrenius, vi må tycka olika om saker och ting. Men vi delar... något sorts diffust kulturellt paket. Det blir tydligt att det handlar om att växa upp i Sverige och vilka föräldrar man har.

Fredrik Persson-Lahusen skissar upp nationalismens två huvudfårar: den fransk-amerikanska och den traditionella tyska.

– I den franska synen så handlar nationalismen om platsen man bor på, om medborgarskap, om gemensamma värden. I den tyska är det mer blod och jord. Det handlar om ditt ursprung. Där är det omöjligt att komma in i om du inte har rätt arv. Det som Björn Söder ger uttryck för rör sig mer mot den traditionella tyska synen.

Fast han säger ju att man kan vara svensk medborgare även om man, som han uttrycker det, tillhör en annan nation.

– Förvisso. Det är en pragmatisk hållning. Men längre fram i intervjun kommer ideologen fram, när han säger att folkens och staternas gränser bör överensstämma. Här avslöjar han den radikala nationalismens essens. Och det är där det oroande finns.

Varför oroande?

– Precis det här tankegodset har resulterat i krig och folkfördrivning. Det är inbyggt i det. Det leder alltid till att grupper pekas ut som ”fienden mitt ibland oss”.

SD är inget missnöjesparti som lite allmänt vill bromsa invandringen och i övrigt ha samma land som idag. ”Det primära målet med Sverigedemokraternas politik är att återupprätta en gemensam nationell identitet”, står det i det invandringspolitiska program som SD-ideologen Mattias Karlsson tog fram 2007.

I Fredrik Persson-Lahusens ögon arbetar Sverigedemokraterna långsiktigt och ideologiskt. Det finns en utbredd oförmåga att se att nationalismen är det centrala i SD:s politiska projekt. Visst är diskussionen om huruvida partiet är fascistiskt eller ej viktig, menar Persson-Lahusen – men minst lika angeläget är att se att SD vill flytta hela den politiska diskussionen mot en mer radikal nationalism.

Lyckas de?

– De är faktiskt på väg att göra det. Det märks inte minst om man tittar på hur partiets politiska motståndare valt att bemöta SD:s framfart. Jason ”Timbuktu” Diakités tal i riksdagen, till exempel, när han tog fram sitt svenska pass och underströk sin svenskhet. Jag förstår reflexen: man vill visa på en alternativ nationalism som är bättre. Samtidigt lyfter man fram nationalismen som något viktigt, och det är där SD vill ha diskussionen.

Men finns det inga exempel på god nationalism i historien?

– Jo. Kampen för demokrati och rösträtt knöts exempelvis till nationalism. Liberaler och socialister använde nationell gemenskap som argument för att alla skulle få rösta. Och när tidigare kolonier i Afrika och Asien gjorde sig fria så fungerade nationalismen för ett ögonblick befriande – men ganska kort efteråt ledde samma nationalism till att länderna stagnerade.

För Fredrik Persson-Lahusen ekar SD-ideologin av ”mellankrigstidens radikalkonservatism, av författare som den unge Thomas Mann och Ernst Jünger”.

– De hade precis den här retoriken: att det sanna och rena har smutsats ned av liberalism och kosmopolitism.

Precis när jag ska lämna SD-konferensen och Västerås stöter jag ihop med partiets vikarierande ledare Mattias Karlsson, mör efter tal och fest, möten och intervjuer. Han halvligger i en soffa och har bytt om från kostym till jeans.

Liksom nästan alla andra sverigedemokrater i dessa dagar är han på strålande gott humör. Han pratar lyckligt om huset han just köpt i en småländsk skog.

När talade du med Jimmie Åkesson senast?

– För några dagar sedan. Han tycker att det är en intressant händelseutveckling nu. Han hade en vision om att koppla bort allt med partiet – men han får svårare och svårare att inte följa vad som händer, säger Mattias Karlsson.

Hemma i Malmö mejlar jag Björn Söder hans intervjusvar. Jag ber honom kolla så att jag inte missförstått något.

Han kommer säkert att vilja ta tillbaka en del, tänker jag när jag klickar på "send". Det han säger om att betala invandrare för att lämna landet, och att man inte kan vara jude och svensk samtidigt ... det är en hårdare, mer radikal retorik än den SD-topparna använt offentligt de senaste åren. Björn Söder gillar att avsluta sina tal inför partivänner med ett Per Albin Hansson-citat: "Sverige åt svenskarna – och svenskarna åt Sverige!"

Egentligen säger ju Björn Söder faktiskt samma sak som tidigare partihöjdaren Erik Almqvist sa till komikern Soran Ismail den där järnrörsnatten som blev Almqvists fall: Det är inte ditt land, det är mitt land.

När mejlsvaret kommer från Björn Söder visar det sig att han är nöjd: "Du har uppfattat det jag sade och man skall väl inte gå in och snygga till allt för mycket i efterhand".

SD:s partisekreterare lägger till en smiley, :).

SD i siffror

2,93

procent av rösterna fick Sverigedemokraterna i riksdagsvalet 2006.

20

mandat fick SD när partiet kom in i riksdagen 2010, med 5,7 procent av rösterna.

9,67

procent av rösterna fick SD i valet till Europaparlamentet 2014. En ökning med 6,6 procentenheter jämfört med EU-valet 2009.

2

mandat har partiet i parlamentet i Strasbourg.

12,86

procent av rösterna fick Sverigedemokraterna i det senaste riksdagsvalet. En ökning med 7,16 procentenheter jämfört med valet 2010.

49

mandat har partiet nu i Sveriges riksdag.

Niklas Orrenius

niklas.orrenius@dn.se

Följ